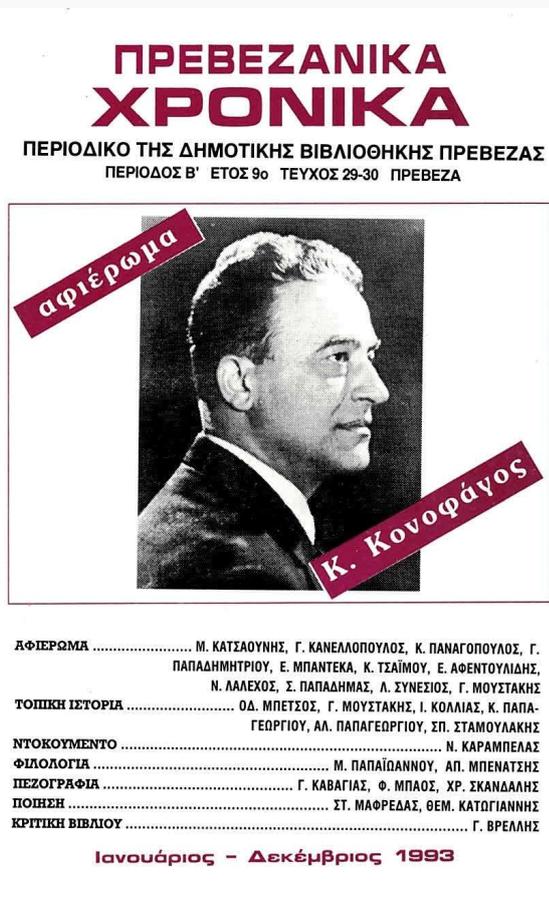

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 29-30 (1993)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 29-30 (1993)

Η "Λυσιστράτη"

Σπύρος Σταμουλάκης

Copyright © 1970, Σπύρος Σταμουλάκης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Σταμουλάκης Σ. (2022). Η "Λυσιστράτη". *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (29-30), 135–137. ανακτήθηκε από <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/prevchr/article/view/29542>

ΣΠΥΡΟΣ ΣΤΑΜΟΥΛΑΚΗΣ

Συνταξιούχος

Η "Λυσιστράτη"

Πριν από 40 περίπου χρόνια, την εβδομαδιαία εφημερίδα "Βήμα Πρεβεζής" εξέδιδε ο Νικήτας Τσουτσάνης, αλλά τη διαχείριση την είχε ο Δελαπόρτας.

Ήταν πολύ παλαιά εφημερίδα, την άρχισε ο δικηγόρος Περικλής Τόλιας, νομίζω το έτος 1925.

Πριν λοιπόν από 40 χρόνια περίπου, το 1955, όλη την εφημερίδα την έγραφε ο Γιάννης Τάλλαρος. Παρ' όλο που ήταν μικρή, τετρασέλιδη, είχε όλα τα στοιχεία μιας καλής εφημερίδας. Είχε το κύριο άρθρο με πρεβεζάνικο θέμα. Ακολουθούσαν σχόλια και εντυπωσιακές ειδήσεις. Η δεύτερη σελίδα είχε πάντοτε ένα σατιρικό ποίημα με πρεβεζάνικο θέμα και επίσης θέματα πολιτισμού. Η 3η σελίδα είχε επιφυλλίδες και ιστορικά και η τέταρτη ειδήσεις και διαφημίσεις.

Εις όλα όμως τα γραφόμενα διέκρινες ένα λεπτό χιούμορ.

Ο μακαρίτης Γιάννης είχε πει σε όλους τους φίλους του, εάν πληροφορούντο κάποια είδηση, να του λένε, για να τη δημοσιεύει στην εφημερίδα.

Αυτή την εποχή κάποια μέρα του Μαΐου, στον τόπο των προγραμμάτων των κινηματογράφων, μπροστά από τον Ι.Ν. της Παναγίας, εμφανίστηκε πρόγραμμα με τα εξής:

**« Σήμερα ώρα 9 το βράδυ
θα δοθεί μια μόνο παράσταση
Αρχαίας Κωμωδίας
"Η ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ"
του Αριστοφάνους
Η είσοδος επιτρέπεται
μόνο στους άνδρες »**

Την είδηση αυτή τη μετέφερα στον Γιάννη, για να τη δημοσιεύσει στην εφημερίδα του.

Ο Γιάννης σκέφθηκε τα λόγια του προγράμματος και:

- Ξέρεις, μου είπε, τί μου θυμίζει αυτό το πρόγραμμα! Προ τριών ετών ήμουνα στην Αθήνα και σε ένα θέατρο υπήρχε το ίδιο πρόγραμμα. Πήγα λοιπόν στο θέατρο. Οι ηθοποιοί ήταν ψιμυθιωμένοι νέοι (έτσι έλεγαν τότε: σήμερα ονομάζονται τραβεστί). Ο Αριστοφάνης, βέβαια είναι αθυρόστομος. Αλλά τί είπαν και τί έγινε πάνω στη σκηνή δεν περιγράφεται. Πριν φθάσει στο μέσο η παράσταση ο κόσμος άρχισε να διαμαρτύρεται και να πετά τα μαξιλάρια από τα καθίσματα στη σκηνή. Η παράσταση διαλύθηκε. Οι εφημερίδες την άλλη μέρα έγραψαν πως μια τόσο σοβαρή θεατρική επιχείρηση έπεσε σ' αυτή την γκάφα.

- Θέλεις Σπύρο, μου είπε, να είναι αυτοί!

- Εδώ στο γειτονικό καφενείο, του είπα, είδα μερικούς ξένους (δηλ. όχι Πρεβεζάνους: τότε οι ξένοι σπάνιζαν γιατί δεν είχε αρχίσει ακόμα η ανάπτυξη του τουρισμού). Θα πάω να καθίσω κοντά τους και από την ομιλία τους θα καταλάβω.

Πραγματικά πήγα.

Όταν γύρισα του επιβεβαίωσα, ότι η υπόνοιά του ήταν σωστή.

Η λαλιά τους το έδειχνε.

Ήταν Παρασκευή. Την επομένη Σάββατο, θα εκδίδονταν το φύλλο του "Βήματος".

Σκάρωσε λοιπόν το σατιρικό ποίημα σαν να γράφηκε μετά την παράσταση (τον βοήθησα και εγώ):

*Φίλε Λάζαρε πώς μπήκες
στο στραβό το μονοπάτι
και Μαγιάτικα το βρήκες
να μας παίξεις Λυσιστράτη;*

Έλεγε και πολλά άλλα και στο τέλος κατέληγε:

*Μήπως έγινε να πούμε
των ηθοποιών να δούμε ρόλους
και ευκόλους
και δυσκόλους...*

Όπως καταλαβαίνετε, οι δυο τελευταίες λέξεις μπήκαν για να δείξουν το... φύλο των ηθοποιών.

Ήταν μιάμισυ η ώρα όταν παραδώσαμε το ποίημα στην εφημερίδα.

- Τώρα πρέπει να δούμε και την παράσταση, μου είπε.

- Στα καλά σου είσαι, του είπα, να δώσουμε τόσα λεπτά κοροϊδίστικα!

- Έλα εδώ, μου λέει.

Με πήρε και πήγαμε στο μακαρίτη Δήμαρχο, τότε, Ιωάννη Μουστάκη.

Με το Δήμαρχο είμασταν φίλοι και εγώ και ο Γιάννης.

Ήταν στο γραφείο του. Συνήθιζε όταν σχόλαγε το προσωπικό (μιάμισυ η ώρα περίπου) να παραμένει στο γραφείο του και να γράφει.

Μας έβαλε και καθήσαμε.

- Δεν μου λες, του είπε ο Γιάννης, πήρες εισιτήρια για τη Λυσιστράτη;

- Βεβαίως, είπε ο Δήμαρχος, τέτοια πολιτιστική εκδήλωση σπάνια εμφανίζεται στην πόλη μας. Δεν είναι δυνατόν να λείψει ο Δήμαρχος.

- Σε σώζω, του είπε ο Γιάννης, έτσι και έτσι και έτσι. Δώσ' μας τα εισιτήρια.

Είχε δυο εισιτήρια. Μας τα έδωσε.

- Σας ευχαριστώ πάρα πολύ παιδιά μου, είπε.

Καθήσαμε λίγο. Τον χαιρετίσαμε και φύγαμε.

Το βράδυ πολλή ώρα πριν από την 9η ώρα της παραστάσεως είμαστε στο θέατρο.

Στις βραδυνές παραστάσεις τότε ευσυνηθίζετο οι θεαταί να είναι ντυμέ-

νοι με επίσημο ένδυμα. Την εποχή εκείνη ακόμα εσυνηθίζετο.

Άρχισαν λοιπόν να προσέρχονται όλοι οι άνθρωποι της κουλτούρας με τα "καλά τους ρούχα" να παρακολουθήσουν τη σπάνια για την εποχή εκείνη, εκδήλωση της παρουσίασης από τη σκηνή του "Ακταίον" της Αρχαίας Κωμωδίας του Αριστοφάνη "Λυσιστράτη".

Εμείς με σκεπτικό ύφος τους παρακολουθούσαμε. Έμπαινε ένας-ένας με την απαιτούμενη επισημότητα για μια τέτοια εκδήλωση. Θυμάμαι φυσιογνομίες που δεν τις αναφέρω. Δάσκαλοι, καθηγητές, επιστήμονες, δημόσιοι υπάλληλοι. Όλοι οι διανοούμενοι της εποχής εκείνης.

Το τί έγινε και τί είπαν στην παράσταση δεν περιγράφεται.

Οι θεαταί άρχισαν να εκνευρίζονται και να ψιθυρίζουν μεταξύ τους. Διατηρούσαν όμως και μια επιφύλαξη. Ξέσπασαν όμως σε οργή και αγανάκτηση όταν από τη σκηνή κάποιος "ηθοποιός" είπε:

- *Και τώρα ποιόν θα απαυτώσουμε;* (τη λέξη "απαυτώσουμε" την είπε χυδαία).

Η γαλαρία διαμαρτυρήθηκε, απάντησε με φωνές:

- *Τον Λάζαρο τον Φραγκισκάτο.*

Αυτό ήταν η χαριστική βολή. Η παράσταση διακόπηκε. Το θέατρο άδειασε.

- *Πάμε να δούμε τον Λάζαρο,* μου είπε ο Γιάννης

Πήγαμε. Ο καημένος ο Λάζαρος ορούονταν εναντίον του Μίλιου.

Ο Μίλιος, αφού έκανε τους λογαριασμούς με τους "ηθοποιούς" το έσκασε και άφησε τον Λάζαρο να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά.

- *Με ξευτέλισε ο άτιμος,* έλεγε.

Τον καθησυχάσαμε.

Φυσικά ο Λάζαρος ήταν καλοκάγαθος και δεν κράτησε κακία και η συνεργασία με τον Μίλιο δεν διαταράχτηκε.

Την άλλη μέρα Σάββατο η εφημερίδα το "Βήμα Πρεβέζης" δημοσίευσε τους σατιρικούς στίχους.